

Arrest

nr. 206 594 van 6 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BAEYENS
Gentsesteenweg 30
9200 DENDERMONDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. ZLATEVA *loco* advocaat A. BAEYENS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 20 september 2015 België is binnengekomen, diende op 30 september 2015, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 11 en 12 september 2015 in Hongarije (Eurodac). Op 12 oktober 2015 nam de dienst Voogdij van de FOD Justitie na leeftijdsonderzoek, waarbij 26,8 jaar een minimumleeftijd is, de beslissing dat verzoeker meerderjarig is.

1.2. Op 23 februari 2018 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 23 februari 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 30/09/2015

Overdracht CGVS: 22/03/2016

U werd op 16 januari 2018 van 09u16 tot 13u00 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in het bijzijn van een tolk die het Dari machtig is. Uw raadsman, meester HIELEGEMS (loco BAEYENS), stond u bij tijdens het hele gehoor.

A. Feitenrelaas

U, E. F., alias E. J., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te behoren tot de Tadzjiekse etnie, en soennitische moslim te zijn. U kent uw geboortedatum niet maar verklaart 22 jaar oud te zijn en bent geboren in Ghaumishak, district Qarabagh, in de provincie Ghazni van Afghanistan.

U verklaarde aanvankelijk dat u heel uw leven lang in Ghaumishak hebt gewoond en slechts bij hoge uitzondering buiten het dorp kwam, dat u nooit naar school bent geweest maar onderricht kreeg in de moskee, en dat u door de onveiligheid ook nooit gewerkt hebt. U ging naar moskee en bleef voor de rest thuis, waar u speelde met uw jongere broer en zus. U vader had enkele jerib land die hij liet bewerken en zelf had hij een job als undercover politieagent. Omdat zijn werk geheim was kon u daarover geen verder informatie verschaffen. De taliban kwamen rond met een namenlijst, en ze eisten dat u als volwassen man hun rangen zou vervoegen. Uw vader beloofde dat hij u zou uitleveren, maar deed dat niet. Ongeveer twee weken later kwamen zij opnieuw naar uw huis toen u er niet was en namen uw vader mee. Hij werd enkele dagen later vrijgelaten en hoewel hij niet dacht dat hij zelf te vrezen had van de taliban, meende hij dat u het land moest verlaten voor ze terugkwamen. U ging naar een vriend van uw vader vanwaar u twee dagen later bent vertrokken naar het buitenland. Na uw vertrek zijn de taliban teruggekomen voor u en als represaille voor uw vertrek hebben zij uw vader vermoord.

Tijdens het gehoor op het CGVS hebt u deze versie van de feiten herroepen. U verklaart dan dat uw leeftijd en geboorteplaats kloppen, maar dat u de naam F. gebruikt en al sinds uw kindertijd in de stad Mazar-e Sharif hebt gewoond met heel uw familie. Uw vader heeft een autohandel en is vastgoedmakelaar. Uw moeder is het hoofd van de leerkrachten op een school. U bent zelf een of twee jaar naar school geweest maar was geen goede student en bent daarom gestopt. U hebt vervolgens in een textielwinkel gewerkt die ook eigendom was van uw familie. Door uw persoonlijke problemen stopte u met dat werk en was u werkloos. Uw levenspad was een teleurstelling voor uw vader, met wie u een getroubleerde relatie had. In Mazar hebt een meisje uit de buurt, A., gezien en u kreeg haar zover dat zij uw telefoonnummer aanvaardde en u opbelde. Jullie spraken vaak met elkaar aan de telefoon, en werden verliefd. U wilde met haar trouwen, maar haar familie keurde dit niet goed. Zij vonden u als ongeletterde geen goede partij voor een meisje dat naar school was geweest. Ook als uw familie een formeel aanzoek ging doen werd dat geweigerd. Het kwam tot het punt dat u vaak 's avonds dronken naar het huis van A. ging, waar haar mannelijke familieleden u dan hardhandig aanpakten. U bent door hen ook met een geweerkolf op de nek geslagen, een verwonding die u tot op de dag van vandaag parten speelt. A. is met iemand anders getrouwd en u werd bedreigd door haar familie. Door deze hele kwestie haatte u Afghanistan en besloot u het land te verlaten. U zocht een smokkelaar en vertrok naar Iran en reisde vervolgens via diverse transitlanden naar België waar u toekwam op 20 september 2015.

U vroeg in België asiel aan op 30 september 2015. U vreest bij terugkeer te zullen worden gedood door de familie van het meisje waarop u verliefd was.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een taskara (Afghaans identiteitsbewijs) neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Uw relaas is immers tegenstrijdig en is op diverse punten ongeloofwaardig.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten.

Niettegenstaande u doorheen de procedure uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (DVZ, Verklaring DVZ, p.11; CGVS, p.2) hebt u nagelaten op spontane wijze de ware toedracht te vertellen, tot dat u bent geconfronteerd met feitelijke vaststellingen die in manifeste tegenspraak waren met uw relaas. Dit ondergraaft natuurlijk uw geloofwaardigheid.

Nadat u tijdens het gehoor bent geconfronteerd met de observatie dat uw vader, die volgens uw initiële verklaringen door de taliban vermoord was, nog altijd op Facebook actief was toen u in België toekwam, geeft u toe dat de door u beweerde verblijfplaats, en dus ook de vervolgingsfeiten die ermee verbonden zijn, gelogen was. U verklaart dan dat u eigenlijk in Mazar woonde, en dat u bent gevlucht omdat uw leven echt in gevaar was (CGVS, p.16). Gevraagd naar een korte samenvatting van de problemen die de aanleiding waren van uw vertrek, vertelt u hoe u verliefd was op een meisje en met haar wilde trouwen, maar dat haar familie tegen het huwelijk was. Er volgden verschillende vechtpartijen, en haar familie viel u aan als u in hun steeg kwam. Dit zorgde voor een conflict tussen jullie families. Door dit conflict haatte u Afghanistan en toen u hoorde dat de grenzen open waren, besloot u te vertrekken (CGVS, p.16). Het gaat hier eerst en vooral om een persoonlijk probleem en niet om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. Het gaat ook niet om een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet omdat uit uw verklaringen blijkt dat u deze confrontaties zelf opzocht: zij wilden niet dat u nog door hun steeg liep (CGVS, p.16) wat niet onredelijk is aangezien u zelf in een ander steegje woonde (CGVS, p.21) en u zegt zelf dat u conflict uitlokte door elke avond in dronken toestand naar hun huis te gaan (CGVS, p.22). Hoewel u toegeeft dat politie en mollah zich tegen u zouden keren omdat u teveel dronk als u daar problemen veroorzaakte, heeft de familie van A. dat op geen enkel ogenblik gedaan (CGVS, p.22-23), wat er op wijst dat zij geenszins de bedoeling hadden het conflict te doen escaleren. Bovendien is A. ondertussen met iemand anders getrouwd (CGVS, p.24), waardoor moeilijk valt in te zien waarom haar familie nog steeds een conflict met u zou hebben. Een huwelijk tussen u en A. is immers uitgesloten op deze manier.

Het is pas als u ten tweede male gevraagd wordt naar uw vrees bij terugkeer, een vraag die u eerst hebt ontweken door te zeggen dat u niet terug wil gaan Afghanistan, dat u plotseling verklaart dat de mannelijke leden van haar familie u telefonisch bedreigden met de dood (CGVS, p.23). Eerder had u tweemaal aangegeven dat u na deze emotionele crisis Afghanistan niet langer kon uitstaan en daarom zelf besloot om te vertrekken (CGVS, p.16,22). Bovendien mag van iemand die in België bescherming vraagt omdat die een reële vrees voor vervolging of ernstige schade heeft verwacht dat die deze vrees meteen kenbaar maakt en op een consistente wijze kan vertellen over deze vrees. Hoewel u de kans geboden werd om uw eerdere verklaringen recht te zetten en klare wijn te schenken, hebt u op dat moment geen enkele melding gemaakt van doodsb bedreigingen. Nadat u plots deze telefonische dreigingen ter sprake brengt, beweert u ook dat A.'s oom geen goed persoon is, mogelijk zelfs een moordenaar, en dat het cultureel bepaald is dat haar familie u zou blijven zoeken tot ze wraak hebben genomen. De reden dat u een formeel aanzoek hebt laten doen door uw familie is dat u wilde dat zij op de hoogte zou zijn als er iets met u zou gebeuren, zo zegt u dan (CGVS, p.22). Het schiet u dan ook abrupt te binnen dat haar oom aan vaderszijde, een politiecommandant, u heeft bedreigd voor de moskee (CGVS, p.22). Dat u deze gebeurtenissen pas ter sprake brengt als u wordt gevraagd waarom u niet terug zou kunnen naar Afghanistan, doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid hiervan. U wijt dat het feit dat u slechts een kort overzicht moest geven, en niet het hele verhaal had gedaan (CGVS, p.24). Ermee geconfronteerd dat u was gevraagd om uw problemen samen te vatten en dat dus mag verwacht worden dat u de belangrijkste zaken zou vermelden, beweert u dat het "normaal" is in dat geval dat zij u zouden willen doden en dat het erbij hoort dat men u zou bedreigen (CGVS, p.24). Dat volstaat hoegenaamd niet als uitleg voor waarom u deze cruciale gebeurtenissen niet ter sprake zou brengen. U zegt "het vermoeden" en "het gevoel" te hebben dat A.'s familie u nog steeds zou zoeken in Afghanistan (CGVS, p.23) en dat zij connecties hebben met commandanten, in elke provincie van Afghanistan (CGVS, p.23). U voegt dan ook nog toe dat A. familie is van Ustad Atta Nur, de provinciegouverneur (CGVS, p.24). Nog los van het feit dat u uw verklaringen heeft aangepast doorheen het gehoor, dient te worden opgemerkt dat het bijster onwaarschijnlijk is dat u goed op de hoogte was van de connecties van haar familie en hoe gevaarlijk haar familieleden zijn, en toch elke avond dronken naar haar huis zou gaan oom daar problemen te veroorzaken.

Dat uw ouders, bij wie u heel de tijd woonde (CGVS, p.22) u daarvan niet zouden weerhouden hoewel zij ook betrokken raakten bij deze ruzie, zou toch ook verwondering wekken. Dat A.'s oom een politiecommandant is, en toch zou aarzelen om die positie te gebruiken om een dronken herrieschopper die elke nacht zijn familie lastig valt aan te pakken, is ook weinig plausibel. Bovendien wijst het feit dat zij u alleen afranselden als u bij hen thuis de vrede kwam verstoren er op dat zij geenszins van plan waren om u te vermoorden.

Daartoe zouden zij immers ruimschoots de gelegenheid hebben gehad tijdens de nachtelijke vechtpartijen die volgens u zeer vaak voorkwamen (CGVS, p.22). U weerlegt dat door te zeggen dat zij u niet wilden doden voordat A. was getrouwd omdat de mensen anders zouden denken dat er meer aan de hand was tussen u en A. (CGVS, p.24). Dat is dan weer strijdig met uw bewering dat de Afghaanse traditie van hen vereist dat ze u zouden doden (CGVS, p.24) en overigens wijst het huwelijk van A. erop dat dit geen erekwestie was. Uit informatie waarover het CGVS beschikt worden eremorden in eerste plaats gericht op de vrouw die de eer van de familie heeft geschonden (zie landeninfo nr.3). Dat A. getrouwd is, is dus een verdere indicatie dat haar familie dit niet beschouwde als een kwestie van geschonden eer en dat het conflict voor hen een einde nam met het huwelijk van A. U heeft nog steeds contact met uw moeder in Mazar (CGVS, p.22) en zou dus zeker op de hoogte zijn als zij wisten van een acuut gevaar voor u, maar daarvan maakte u geen melding.

Dat uw nekproblemen een gevolg zouden zijn van de slagen en verwondingen die u zijn toegebracht door de familie van A. (CGVS, p.21) is een blote bewering van uwentwege, die u staft met geen enkel medisch attest. Het Commissariaat-generaal ziet ook niet in waarom u eerste instantie zou zeggen dat deze het gevolg zijn van het werk dat u deed (CGVS, p.9) als ze een bewijs vormen van opzettelijke mishandeling door vijanden die u tot de dag van vandaag zou vrezen. U had geen enkele reden om over de oorzaak van deze medische problemen te liegen, zelfs als u de Belgische asielinstanties toen iets op de mouw wilde spelden over de reden van uw vertrek.

Het Commissariaat-generaal wilt ook aanstippen dat de omstandigheden van uw relatie met A. op de nodige scepsis onthaald moeten worden: u zegt dat u haar verschillende malen moest achtervolgen voor zij uw nummer wilde aanvaarden, en dat jullie aan de telefoon een relatie ontwikkelden. Jullie spraken met elkaar "over het leven" (CGVS, p.21). Dat is een opvallend vaag en weinig doorleefd antwoord over jullie gesprekken als jullie elkaar niet kenden en jullie leefwerelden weinig raakvlakken had. Dat u tijdens deze gesprekken ook nooit hebt opgevangen wat haar moeder precies doet (CGVS, p.21), wekt ook de nodige achterdocht. Tijdens de vele gesprekken die jullie voerden zou u vermoedelijk toch iets horen over haar dagelijks leven en haar familie. Dat zij contact met u bleef houden zelfs nadat haar familie op de hoogte was van uw huwelijksaanzoek en zich daar fel tegen verzette, met de gsm die ze voor haar familie verborgen hield, spreekt van een bewegingsvrijheid die in de Afghaanse culturele context verwondert. Dat geldt a fortiori als u beweert dat de traditie van haar familie vereiste dat zij u zouden vermoorden. In dergelijke crisissituatie zou men verwachten dat haar familie strikt toezicht op haar houdt.

Tenslotte moet worden opgemerkt dat u ook nadat u de eerste versie van de feiten hebt herroepen op een aantal punten mist blijft spuien. Zo dient te worden opgemerkt dat er twijfel blijft bestaan over uw leeftijd. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 12 oktober 2015 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3 §2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004, en die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar - waarbij u een leeftijd werd toegekend van minimum 26,8 jaar - kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u tijdens het gehoor op Dienst Vreemdelingenzaken op 16 februari 2016 verklaarde 17 jaar oud te zijn blijkt opnieuw dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties in uw voordeel te misleiden, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid al aantastte. U blijft nochtans volharden dat uw eigenlijke leeftijd lager ligt dan wat bleek uit het leeftijdsonderzoek, hoewel u erkent dat u een volwassene bent (CGVS, p.17). U verwijst daarvoor naar uw taskara, dat volgens u een authentiek document is en waar twee verschillende leeftijden op staan, die geen van beide overeenstemmen met uw verklaringen (CGVS, p.17). Aangezien u dit document had voorgelegd om verklaringen te staven waarvan u zelf toegeeft dat ze onjuist zijn (CGVS, p.16-17) en u over uw taskara zelf ook tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd (CGVS, p.3), is het Commissariaat-generaal genoopt tot de conclusie dat het hier gaat om een vals of frauduleus verkregen document. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat dit zeker niet uitzonderlijk is bij Afghaanse documenten, waardoor de bewijskracht ervan zeer gering is (zie landeninfo, nr.2). Behalve de onzekerheid over uw leeftijd, die belangrijk is om in te schatten in welke omstandigheden u leefde en welke kennis van uw verwacht mag worden, is ook uw scholingsniveau enigszins onzeker.

U beweerde namelijk eerst dat u nooit naar school bent geweest, om dan te zeggen dat u niet ging omdat u school niet leuk vond, en dan verklaart u dat u wel degelijk 1 of 2 jaar naar school bent geweest (CGVS, p.18). Dat u hierover geen consistente verklaringen aflegt, doet vermoeden dat u tijdens het gehoor nog steeds bleef proberen om uw profiel te verhullen voor de Belgische instanties.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen laat het Commissariaat-generaal toe te besluiten dat uw verklaringen tegenstrijdig, weinig plausibel en rondt uit ongelooftwaardig zijn, en geen verband houden met de Vluchtelingenconventie. U heeft bijgevolg geen gegronde vrees aannemelijk gemaakt. De Vluchtelingenstatus kan u dus niet worden toegekend. Ook een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b, dat zou voortvloeien uit uw conflict met de familie van A., is gezien deze vaststellingen niet aangetoond.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid.

De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh scoort in zijn geheel relatief laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Balkh. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Aangaande de gegrondheid voert verzoeker aan als volgt:

"EERSTE EN ENIGE MIDDEL: WEIGERING VAN VLUCHTELINGENSTATUS EN DE STATUS VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMING

Schending van art. 48/3, 48/4 en 48/5 Vreemdelingenwet in de zin van art. 1 van het verdrag van Genève alsook op grond van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, de formele en materiële motiveringsplicht zoals eveneens verwoord in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, BS 12.09.1991.

A. ALGEMEEN

Verweerder stelt dat er geen geloof kan gehecht worden aan het door verzoeker geschetste relaas omtrent het gevaar dat hij loopt. Verzoeker benadrukt dat de feiten, zoals door hem verwoord tijdens het gehoor op het CGVS, correct zijn.

Het asielrelaas van verzoeker wordt door het CGVS van tafel geveegd op basis van het gegeven dat de verklaringen van verzoeker afgelegd tijdens het gehoor bij het DVZ op bepaalde punten verschilden van zijn verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij het CGVS.

Verweerder neemt hierbij een eigen stelling in zonder enige verdere degelijk onderbouwde toetsing, staving of motivering waarom het asielrelaas van verzoeker, zoals uiteengezet tijdens het gehoor bij het CGVS, ongeloofwaardig zou zijn, en zonder na te gaan of het asielrelaas van verzoeker desondanks correct kan zijn.

In dit verband verwijst verzoeker hoofdzakelijk naar de reële vrees voor vervolging naar aanleiding van het verregaand familiaal conflict met de familie van A.

Het CGVS oordeelt onder meer dat verzoeker geen gegronde vrees, noch een reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt, daar de verklaringen van verzoeker "tegenstrijdig, weinig plausibel en ronduit ongeloofwaardig" zouden zijn.

Het CGVS gaat er duidelijk aan voorbij dat zulke situaties binnen de cultuur van verzoeker meestal eindigen met ernstige vormen van familievetes (zgn. "bloedwraak").

Verzoeker verwijst naar het algemeen gegeven dat bloedwraak nog zeer veel voorkomt in Afghanistan: "Eer- en bloedwraak komen in verschillende delen van Afghanistan voor. Bloedwraak vergeldt de dood van een familielid en eerwraak verdedigt de eer van de familie. Bijvoorbeeld jongeren die tegen de zin van hun ouders een eigen partner kiezen of seksueel contact hebben (of daarvan verdacht worden) voordat zij getrouwd zijn. Het gaat om conflicten tussen families, stammen en gewapende groepen door de schending van de eer van vrouwen, eigendomsrechten en land- en waterzaken. Uit een uitspraak van een rechter en de daaropvolgende straf volgt niet automatisch dat het gevaar van bloedwraak is geweken. De overheid kan mensen die door wraak bedreigd worden niet beschermen."

(https://www.vluchtelingenwerk.be/sites/default/files/landenrapport_afghanistan.pdf)

Verweerder laat dan ook na om voldoende rekening te houden met alle elementen waaruit globaal kan afgeleid worden dat verzoeker wel degelijk een duidelijk en waarachtig asielrelaas vertelt heeft en een duidelijke kijk tracht te geven op zijn verleden. Verweerder laat na afdoende te motiveren waarom zij geen rekening houden met de leefwereld en de concrete omstandigheden in het asielrelaas van verzoeker.

Verzoeker benadrukt daarnaast dat tijdens het gehoor voor het CGVS zeer algemene vragen werden gesteld waarop verzoeker zo correct mogelijk heeft trachten te antwoorden. Bovendien wordt verzoeker verweten onvoldoende details te hebben gegeven, terwijl vaak werd gevraagd om slechts een "korte samenvatting" omtrent een bepaald onderwerp te geven.

Het CGVS houdt evenmin rekening met de actuele veiligheidssituatie in de provincies Ghazni en Balkh, en met het feit dat verzoeker als Tadzjieek tot een minderheidsgroepering behoort in Afghanistan.

Verweerder schendt dienvolgens de op hem rustende motiveringsplicht.

B. VERZOEKER KOMT IN AANMERKING VOOR DE VLUCHTELINGENSTATUS, MINSTENS VOOR SUBSIDIAIRE BESCHERMING

B.1. Omtrent de medewerkingsplicht van verzoeker

Het CGVS stelt ten onrechte dat er geen geloof kan gehecht worden aan het beweerde familiaal conflict met de familie van A. en de daarmee gepaard gaande bedreigingen. Het CGVS is van oordeel dat verzoeker zijn medewerkingsplicht geschonden heeft waardoor hij niet aannemelijk kan maken dat hij een reëel gevaar loopt, dan wel in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker benadrukt dat hij getracht heeft tijdens het gehoor bij het CGVS een zo correct en volledig mogelijke kijk te geven op zijn achtergrond, afkomst en problemen. Hij betreurt het dan ook ten eerste dat hem een schending van de medewerkingsplicht wordt verweten.

Bij aanvang van het interview bij het CGVS wordt steeds gewezen op het feit dat de asielzoeker zo eerlijk mogelijk dient te antwoorden en het van groot belang is dat daarbij niet wordt gelogen. Het feit dat verzoeker zich 'herpakt' heeft om dienvolgens zijn relaas zo volledig mogelijk weer te geven tijdens het gehoor bij het CGVS, wordt hem aldus ten eerste verweten. Verweerder besluit immers dat de verklaringen van verzoeker "tegenstrijdig, weinig plausibel en ronduit ongeloofwaardig" zijn.

De asielzoeker dient echter zijn eigen asielrelaas, vanuit zijn eigen perceptie en zijn eigen ervaringen op een zo volledig en eerlijk mogelijke wijze uiteen te zetten. Het is ook dit laatste dat verzoeker getracht heeft te doen tijdens het gehoor bij het CGVS.

De redenering van verweerder waarbij deze besluit tot de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker, enkel en alleen omwille van het feit dat de verklaringen van verzoeker verschilden tijdens het gehoor bij het DVZ, is kortzichtig te noemen en kan niet worden bijgetreden.

Allereerst dient men immers rekening te houden met de jonge leeftijd en onervarenheid van verzoeker. Daarnaast verwijst verzoeker naar de opeenstapeling van traumatische ervaringen die hij in zijn jonge leven reeds mocht meemaken. Hij verwijst hierbij onder meer naar de (doods)bedreigingen, slagen en verwondingen uitgaande van de familie van A. Ook hiermee dient rekening te worden gehouden bij de beoordeling van een schending van de medewerkingsplicht.

De asielaanvraag is enorm belangrijk voor het verdere leven van verzoeker. Louter stellen dat bepaalde elementen niet geloofwaardig zijn, zonder te argumenteren waarom, noch te verwijzen naar enige literatuur, is geenszins afdoende om tot een negatieve beslissing te komen omtrent het verkrijgen van de vluchtelingenstatus.

Voorts stelt het CGVS dat er twijfel blijft bestaan omtrent de leeftijd en het schoolniveau van verzoeker. Nochtans verklaarde verzoeker van in den beginne dat hij zijn leeftijd niet met volle zekerheid kan meedelen.

In dat verband kan verwezen worden naar de volgende rechtspraak van het Hof van Justitie:

"Concreet houdt deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker

moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker."

Gelet op bovenstaande gegevens heeft verzoeker geenszins zijn medewerkingsplicht geschonden. Verzoeker heeft immers getracht om zijn initiële fout tijdens het gehoor bij het DVZ recht te zetten door tijdens het gehoor bij het CGVS een zo volledig mogelijk beeld te schetsen van zijn asielrelaas ten aanzien van verweerder.

B.2. Omtrent de situatie in de provincie Ghazni (district Qarabagh) - Beoordeling op grond van art. 48/4 Vreemdelingenwet

[citaat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet]

Aangezien verzoeker oorspronkelijk afkomstig is uit Afghanistan, provincie Ghazni, district Qarabagh, doch vanaf twaalfjarige leeftijd samen met zijn familie gewoond heeft in de provincie Balkh, district Mazar-e Sharif, dient zijn asielaanvraag en de nood aan bescherming te worden beoordeeld ten aanzien van deze twee gebieden.

Het CGVS stelt in haar beslissing dat het voor de beoordeling omtrent de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus niet alleen rekening dient gehouden te worden met de actuele situatie in het land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar de betrokkene afkomstig is. Er dient te worden opgemerkt dat verweerder op die manier een voorwaarde toevoegt aan de wet, nu artikel 48/4 Vreemdelingenwet enkel spreekt van "land van herkomst";

Voorts stelt het CGVS ten onrechte dat - op basis van de verklaringen van verzoeker met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan - in casu slechts "de veiligheidssituatie in de provincie Balkh" dient te worden beoordeeld.

Stellende dat de provincie Balkh in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers, veegt verweerder vervolgens de mogelijkheid tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus volledig van de baan.

Enige verdere toetsing omtrent de actuele situatie in Mazar-e Sharif - provincie Balkh gebeurt verkeerdelijk niet.

Rekening houdend met artikel 48/4 Vreemdelingenwet dient de mogelijkheid tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus bij verzoeker echter beoordeeld te worden zowel ten aanzien van zijn verblijfplaats waar hij vanaf zijn twaalf jaar gewoond heeft (zijnde de provincie Balkh, district Mazar-e Sharif) als het gebied waar hij geboren en tot zijn twaalf jaar gewoond heeft (zijnde de provincie Ghazni, district Qarabagh).

Hier anders over oordelen zou volstrekt incorrect zijn, daar verzoeker net gevlucht is van de provincie Ghazni omwille van de taliban. Dit zou dan ook betekenen dat het feit dat verzoeker sedert jonge leeftijd van ongeveer twaalf jaar op de vlucht is, er vandaag toe leidt dat hij niet als vluchteling of als persoon die bescherming nodig heeft, aanzien wordt.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan dient het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening te worden genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Het UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie ook met andere indicatoren rekening wordt gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie COI Focus Afghanistan (Veiligheidssituatie Jalalabad van 18 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten.

De provincie Ghazni, alwaar verzoeker geboren is én tot zijn twaalf jaar gewoond heeft met zijn familie, bevindt zich in het zuidoosten van Afghanistan, d.i. een gebied waar de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is.

Dit gegeven wordt door verweerder ten onrechte volledig genegeerd. Verweerder beperkt de beoordeling omtrent de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, wellicht bewust, tot de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie van de provincie Balkh.

Nochtans neemt het geweld in de regio Balkh ook vrij grote proporties aan en is nog steeds zeer actueel. De provincie Balkh behoort inderdaad tot de noordelijke regio van Afghanistan, doch zoals reeds vermeld dient men rekening te houden met regionale verschillen.

De sterke aanwezigheid van de gewelddadige groeperingen in de regio Balkh blijkt uit de volgende krantenartikels:

"Afghaanse soldaat opent vuur op Amerikaanse troepen"

In het noorden van Afghanistan heeft een Afghaanse soldaat vandaag het vuur geopend op buitenlandse troepen. Vier Amerikaanse soldaten raakten daarbij gewond. Dat meldt een Amerikaanse militaire bron.

Het incident deed zich voor aan een militair kamp nabij Mazar-e Sharif de hoofdstad van de provincie Balkh. In de basis zijn voornamelijk Amerikaanse en Duitse militairen aanwezig.

Bij het incident raakten vier Amerikaanse militairen gewond. De schutter werd neergeschoten. De bevelhebber van de door de NAVO geleide stabiliseringsmissie Resolute Support bevestigt het incident. De aanval is nog niet opgeëist.

Vorige week kwamen bij een gelijkaardig incident drie Amerikaanse soldaten om het leven. Die aanval werd opgeëist door de taliban. "

Bron: Het Laatste Nieuws -17 juni 2017

"Zeker 26 Afghaanse soldaten omgebracht bij aanval van taliban"

"De taliban hebben een legerbasis nabij de stad Kandahar, in het zuiden van Afghanistan, aangevallen. Daarbij zijn zeker 26 soldaten omgekomen en 13 gewonden gevallen. Dat heeft het ministerie van Defensie bekendgemaakt.

(...)

Bij de laatste grote aanval van de taliban tegen een militaire basis, begin april, vielen er officieel 135 doden nabij het noordelijke Mazar-i-Sharif."

Bron: Het Laatste Nieuws - 26 juli 2017

"Geen Belgische militairen onder slachtoffers taliban-aanval op Afghaanse legerbasis"

"Bij de taliban-aanval van afgelopen vrijdag op een Afghaanse legerbasis nabij Mazar-i- Sharif in het noorden van Afghanistan, werden geen Belgische militairen getroffen. Dat heeft het ministerie van Defensie gezegd.

Goed vijftig Belgische militairen verblijven in kamp Marmal, dichtbij de luchthaven van Mazar-i-Sharif. Ze maken deel uit van een NAVO-missie van 13.000 soldaten om de Afghaanse veiligheidstroepen op te leiden. De Belgen staan onder het commando van Duitsland, verantwoordelijk voor het noorden van het land.

Vrijdag vielen talibanstrijders een legerbasis in de buurt van Mazar-i-Sharif aan, tijdens het gebed. Minstens 140 soldaten en officieren kwamen om, en zeker 160 militairen liepen verwondingen op.

Geen Belgische of Duitse slachtoffers

Maar er waren geen Belgische of Duitse militairen onder de slachtoffers, zeiden respectievelijk het Belgische en het Duitse ministerie van Defensie zaterdag. De woordvoerder van het Belgische leger kon niets zeggen over de afstand tussen de aangevallen legerbasis en de plaats waar de Belgische militairen verblijven. "

Bron: Het Laatste Nieuws - 23 april 2017

Het geweld in beide regio's van verzoeker (zowel in de provincie Ghazni als in de provincie Balkh) neemt aldus vrij grote proporties aan en is nog steeds zeer actueel, waardoor verzoeker bij eventuele terugkeer zal worden blootgesteld aan gevaren en risico's in zijn regio.

B.3 Verzoeker loopt als Tadzjiek (minderheidsgroepering) gevaar

Bovendien benadrukt verzoeker dat hij als Tadzjiek tot een grote minderheid behoort in zijn land van herkomst.

Dit element werd op geen enkele wijze onderzocht door het CGVS. nog neemt het CGVS dit mee in de beoordeling van het asielrelaas van verzoeker.

Door het niet meenemen van dit element in de beslissing schiet het CGVS duidelijk tekort in de motivering van de negatieve beslissing van verzoeker.

De Tadzjiken vormen een zeer duidelijke minderheidsgroepering in Afghanistan:

'De Taliban zijn het kleinste probleem van Afghanistan'

(...)

Anno 2015 ligt de sluimerende tegenstelling tussen Pasjtoenen, Tadzjiken, Hazara's, Oezbeken en anderen als een tijdbom onder de samenleving.

(...)

Waarnemers vrezen trouwens dat ook de Afghaanse Tadzjiken en Oezbeken vatbaarder zijn voor de sirenezang van IS dan de Pasjtoenen.

(...)

Bron: Mondiaal Nieuws - 9 juni 2015 (<https://www.mo.be/analyse/de-taliban-zijn-het-kleinste-probleem-van-afghanistan>)

Rekeninghoudend met de bovenstaande elementen, loopt verzoeker als Tadzjiek een reëel en actueel gevaar in Afghanistan.

Ondergeschikt, dient aan verzoeker dan ook minstens de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend, enerzijds omwille van het feit dat hij geenszins zijn medewerkingsplicht heeft geschonden, anderzijds omdat er een grote kans is dat hij in zijn regio van herkomst zal worden blootgesteld aan willekeurig geweld (des te meer als Tadzjiek), dan wel louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c Vreemdelingenwet.

C. CONCLUSIE

Uit het voorgaande blijkt onomstotelijk vast te staan dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wordt verweten dat hij niet aannemelijk maakt dat er sprake is van een gegronde vrees. Voorts wordt getwijfeld aan de waarachtigheid van het relaas van verzoeker. Dit terwijl verzoeker op een zo correct mogelijke wijze zijn asielrelaas heeft trachten te staven. Er dient te worden vastgesteld dat de beslissing dd. 23.02.2018 werd gesteund op enkele, geïsoleerde én foutieve elementen.

Daarnaast dient erop gewezen te worden dat de bewijslast bij asielaanvragen beoordeeld moet worden met een welbepaalde soepelheid. Bovendien moet rekening worden gehouden met de zogenaamde "foutieve" interpretaties of vertalingen tijdens het interview op het CGVS tussen verzoeker, de tolk en de interviewer.

Verwerende partij gaat daarnaast compleet voorbij aan de actuele situatie in de provincie Ghazni - Balkh en het feit dat verzoeker als Tadzjiek een zeer groot gevaar loopt, zowel voor de taliban alsook voor IS."

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

Een resem bepalingen die verzoeker geschonden acht, maakt op zich niet aannemelijk dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Wat de vluchtelingenstatus betreft, bevat de bestreden beslissing een omstandige en gefundeerde motivering dat verzoekers verklaringen tegenstrijdig en ongeloofwaardig zijn op diverse punten. Hierbij wordt terecht gefocust op de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de verklaringen tijdens het CGVS-interview. Een vergelijking van de afgelegde verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens het verdere verloop van de procedure is een juiste manier om de consistentie van het asielrelaas te beoordelen. Verzoeker laat het motief ongemoeid dat hij tijdens het CGVS-interview werd geconfronteerd met het feit dat zijn vader, die volgens zijn verklaringen bij aanvang van de procedure door de taliban werd vermoord, nog altijd actief was op facebook toen verzoeker in België toekwam. Verzoeker gaf toen toe dat de door hem beweerde verblijfplaats en dus de daarmee verbonden vervolgingsfeiten, gelogen waren.

Ook het tweede voorgehouden asielrelaas is volstrekt ongeloofwaardig, aangezien A. ondertussen is gehuwd met iemand anders, waardoor een huwelijk tussen haar en verzoeker uitgesloten is en er niet kan worden ingezien waarom de familie van A. nog steeds een conflict zou hebben met verzoeker. De verwijzing naar algemene informatie over bloedwraak is niet dienstig, gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas.

Een loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie op zich of het behoren tot een minderheidsgroepering, zonder dat verzoeker enig geloofwaardig element met betrekking tot zijn persoonlijke problemen in dit verband aannemelijk weet te maken, is uiteraard onvoldoende om een vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Verzoeker is verder niet ernstig waar hij verwijst naar zijn jonge leeftijd, scholing en onervarenheid, aangezien uit het administratief dossier blijkt dat hij heeft gelogen over zijn leeftijd. Na leeftijdsonderzoek blijkt immers dat verzoeker niet minderjarig was, maar wel dat hij minstens 26 jaar oud is. Ook moet er geen rekening worden gehouden met de traumatische ervaringen die hij verbindt aan de problemen en die hij zou hebben gekend met de familie van A., aangezien deze problemen volstrekt ongeloofwaardig zijn. Verzoeker poneert algemeen dat de bestreden beslissing niet vermeldt waarom bepaalde elementen niet geloofwaardig zijn, maar een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing laat toe om kennis te nemen van deze omstandige en gefundeerde motieven. Het ontbreken van een verwijzing *“naar enige literatuur”* is geenszins een tekortkoming in de motivering van de bestreden beslissing. De samenwerkingsplicht waarnaar verzoeker nog verwijst, betekent niet dat verzoekers asielrelaas geloofwaardig moet worden geacht enkel omwille van het feit dat hij zijn verklaringen wijzigt. Hij laat verder ook na om aan te duiden welke elementen die het verzoek zouden kunnen staven, gemakkelijker door de asielinstantie kunnen worden bekomen.

De Raad stelt vast dat het betoog in het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing niet ondermijnt. De omstandige motivering van de bestreden beslissing is correct en pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt bevestigd:

“Uw relaas is immers tegenstrijdig en is op diverse punten ongeloofwaardig.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u doorheen de procedure uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (DVZ, Verklaring DVZ, p.11; CGVS, p.2) hebt u nagelaten op spontane wijze de ware toedracht te vertellen, tot dat u bent geconfronteerd met feitelijke vaststellingen die in manifeste tegenspraak waren met uw relaas. Dit ondergraaft natuurlijk uw geloofwaardigheid.

Nadat u tijdens het gehoor bent geconfronteerd met de observatie dat uw vader, die volgens uw initiële verklaringen door de taliban vermoord was, nog altijd op Facebook actief was toen u in België toekwam, geeft u toe dat de door u beweerde verblijfplaats, en dus ook de vervolgingsfeiten die ermee verbonden zijn, gelogen was. U verklaart dan dat u eigenlijk in Mazar woonde, en dat u bent gevlucht omdat uw leven echt in gevaar was (CGVS, p.16). Gevraagd naar een korte samenvatting van de problemen die de aanleiding waren van uw vertrek, vertelt u hoe u verliefd was op een meisje en met haar wilde trouwen, maar dat haar familie tegen het huwelijk was. Er volgden verschillende vechtpartijen, en haar familie viel u aan als u in hun steeg kwam. Dit zorgde voor een conflict tussen jullie families. Door dit conflict haatte u Afghanistan en toen u hoorde dat de grenzen open waren, besloot u te vertrekken (CGVS, p.16). Het gaat hier eerst en vooral om een persoonlijk probleem en niet om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. Het gaat ook niet om een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet omdat uit uw verklaringen blijkt dat u deze confrontaties zelf opzoekt: zij wilden niet dat u nog door hun steeg liep (CGVS, p.16) wat niet onredelijk is aangezien u zelf in een ander steegje woonde (CGVS, p.21) en u zegt zelf dat u conflict uitlokte door elke avond in dronken toestand naar hun huis te gaan (CGVS, p.22). Hoewel u toegeeft dat politie en mollah zich tegen u zouden keren omdat u teveel dronk als u daar problemen veroorzaakte, heeft de familie van A. dat op geen enkel ogenblik gedaan (CGVS, p.22-23), wat er op wijst dat zij geenszins de bedoeling hadden het conflict te doen escaleren. Bovendien is A. ondertussen met iemand anders getrouwd (CGVS, p.24), waardoor moeilijk valt in te zien waarom haar familie nog steeds een conflict met u zou hebben. Een huwelijk tussen u en A. is immers uitgesloten op deze manier.

Het is pas als u ten tweede male gevraagd wordt naar uw vrees bij terugkeer, een vraag die u eerst hebt ontweken door te zeggen dat u niet terug wil gaan Afghanistan, dat u plotseling verklaart dat de mannelijke leden van haar familie u telefonisch bedreigden met de dood (CGVS, p.23).

Eerder had u tweemaal aangegeven dat u na deze emotionele crisis Afghanistan niet langer kon uitstaan en daarom zelf besloot om te vertrekken (CGVS, p.16,22). Bovendien mag van iemand die in België bescherming vraagt omdat die een reële vrees voor vervolging of ernstige schade heeft verwacht dat die deze vrees meteen kenbaar maakt en op een consistente wijze kan vertellen over deze vrees. Hoewel u de kans geboden werd om uw eerdere verklaringen recht te zetten en klare wijn te schenken, hebt u op dat moment geen enkele melding gemaakt van doodsb bedreigingen. Nadat u plots deze telefonische dreigingen ter sprake brengt, beweert u ook dat A.'s oom geen goed persoon is, mogelijk zelfs een moordenaar, en dat het cultureel bepaald is dat haar familie u zou blijven zoeken tot ze wraak hebben genomen. De reden dat u een formeel aanzoek hebt laten doen door uw familie is dat u wilde dat zij op de hoogte zou zijn als er iets met u zou gebeuren, zo zegt u dan (CGVS, p.22). Het schiet u dan ook abrupt te binnen dat haar oom aan vaderszijde, een politiecommandant, u heeft bedreigd voor de moskee (CGVS, p.22). Dat u deze gebeurtenissen pas ter sprake brengt als u wordt gevraagd waarom u niet terug zou kunnen naar Afghanistan, doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid hiervan. U wijt dat het feit dat u slechts een kort overzicht moest geven, en niet het hele verhaal had gedaan (CGVS, p.24). Ermee geconfronteerd dat u was gevraagd om uw problemen samen te vatten en dat dus mag verwacht worden dat u de belangrijkste zaken zou vermelden, beweert u dat het "normaal" is in dat geval dat zij u zouden willen doden en dat het erbij hoort dat men u zou bedreigen (CGVS, p.24). Dat volstaat hoegenaamd niet als uitleg voor waarom u deze cruciale gebeurtenissen niet ter sprake zou brengen. U zegt "het vermoeden" en "het gevoel" te hebben dat A.'s familie u nog steeds zou zoeken in Afghanistan (CGVS, p.23) en dat zij connecties hebben met commandanten, in elke provincie van Afghanistan (CGVS, p.23). U voegt dan ook nog toe dat A. familie is van Ustad Atta Nur, de provinciegouverneur (CGVS, p.24). Nog los van het feit dat u uw verklaringen heeft aangepast doorheen het gehoor, dient te worden opgemerkt dat het bijster onwaarschijnlijk is dat u goed op de hoogte was van de connecties van haar familie en hoe gevaarlijk haar familieleden zijn, en toch elke avond dronken naar haar huis zou gaan oom daar problemen te veroorzaken. Dat uw ouders, bij wie u heel de tijd woonde (CGVS, p.22) u daarvan niet zouden weerhouden hoewel zij ook betrokken raakten bij deze ruzie, zou toch ook verwondering wekken. Dat A.'s oom een politiecommandant is, en toch zou aarzelen om die positie te gebruiken om een dronken herrieschopper die elke nacht zijn familie lastig valt aan te pakken, is ook weinig plausibel. Bovendien wijst het feit dat zij u alleen afranselden als u bij hen thuis de vrede kwam verstoren er op dat zij geenzins van plan waren om u te vermoorden. Daartoe zouden zij immers ruimschoots de gelegenheid hebben gehad tijdens de nachtelijke vechtpartijen die volgens u zeer vaak voorkwamen (CGVS, p.22). U weerlegt dat door te zeggen dat zij u niet wilden doden voordat A. was getrouwd omdat de mensen anders zouden denken dat er meer aan de hand was tussen u en A. (CGVS, p.24). Dat is dan weer strijdig met uw bewering dat de Afghaanse traditie van hen vereist dat ze u zouden doden (CGVS, p.24) en overigens wijst het huwelijk van A. erop dat dit geen erekwestie was. Uit informatie waarover het CGVS beschikt worden eremoorden in eerste plaats gericht op de vrouw die de eer van de familie heeft geschonden (zie landeninfo nr.3). Dat A. getrouwd is, is dus een verdere indicatie dat haar familie dit niet beschouwde als een kwestie van geschonden eer en dat het conflict voor hen een einde nam met het huwelijk van A. U heeft nog steeds contact met uw moeder in Mazar (CGVS, p.22) en zou dus zeker op de hoogte zijn als zij wisten van een acuut gevaar voor u, maar daarvan maakte u geen melding.

Dat uw nekproblemen een gevolg zouden zijn van de slagen en verwondingen die u zijn toegebracht door de familie van A. (CGVS, p.21) is een blote bewering van uwentwege, die u staft met geen enkel medisch attest. Het Commissariaat-generaal ziet ook niet in waarom u eerste instantie zou zeggen dat deze het gevolg zijn van het werk dat u deed (CGVS, p.9) als ze een bewijs vormen van opzettelijke mishandeling door vijanden die u tot de dag van vandaag zou vrezen. U had geen enkele reden om over de oorzaak van deze medische problemen te liegen, zelfs als u de Belgische asielinstanties toen iets op de mouw wilde spelden over de reden van uw vertrek.

Het Commissariaat-generaal wilt ook aanstippen dat de omstandigheden van uw relatie met A. op de nodige scepsis onthaald moeten worden: u zegt dat u haar verschillende malen moest achtervolgen voor zij uw nummer wilde aanvaarden, en dat jullie aan de telefoon een relatie ontwikkelden. Jullie spraken met elkaar "over het leven" (CGVS, p.21). Dat is een opvallend vaag en weinig doorleefd antwoord over jullie gesprekken als jullie elkaar niet kenden en jullie leefwerelden weinig raakvlakken had. Dat u tijdens deze gesprekken ook nooit hebt opgevangen wat haar moeder precies doet (CGVS, p.21), wekt ook de nodige achterdocht. Tijdens de vele gesprekken die jullie voerden zou u vermoedelijk toch iets horen over haar dagelijks leven en haar familie.

Dat zij contact met u bleef houden zelfs nadat haar familie op de hoogte was van uw huwelijksaanzoek en zich daar fel tegen verzette, met de gsm die ze voor haar familie verborgen hield, spreekt van een bewegingsvrijheid die in de Afghaanse culturele context verwondert. Dat geldt a fortiori als u beweert dat de traditie van haar familie vereiste dat zij u zouden vermoorden. In dergelijke crisissituatie zou men verwachten dat haar familie strikt toezicht op haar houdt.

Tenslotte moet worden opgemerkt dat u ook nadat u de eerste versie van de feiten hebt herroepen op een aantal punten mist blijft spuien. Zo dient te worden opgemerkt dat er twijfel blijft bestaan over uw leeftijd. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 12 oktober 2015 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3 §2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004, en die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar - waarbij u een leeftijd werd toegekend van minimum 26,8 jaar - kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u tijdens het gehoor op Dienst Vreemdelingenzaken op 16 februari 2016 verklaarde 17 jaar oud te zijn blijkt opnieuw dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties in uw voordeel te misleiden, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid al aantastte. U blijft nochtans volharden dat uw eigenlijke leeftijd lager ligt dan wat bleek uit het leeftijdsonderzoek, hoewel u erkent dat u een volwassene bent (CGVS, p.17). U verwijst daarvoor naar uw taskara, dat volgens u een authentiek document is en waar twee verschillende leeftijden op staan, die geen van beide overeenstemmen met uw verklaringen (CGVS, p.17). Aangezien u dit document had voorgelegd om verklaringen te staven waarvan u zelf toegeeft dat ze onjuist zijn (CGVS, p.16-17) en u over uw taskara zelf ook tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd (CGVS, p.3), is het Commissariaat-generaal genoopt tot de conclusie dat het hier gaat om een vals of frauduleus verkregen document. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat dit zeker niet uitzonderlijk is bij Afghaanse documenten, waardoor de bewijskracht ervan zeer gering is (zie landeninfo, nr.2). Behalve de onzekerheid over uw leeftijd, die belangrijk is om in te schatten in welke omstandigheden u leefde en welke kennis van uw verwacht mag worden, is ook uw scholingsniveau enigszins onzeker. U beweerde namelijk eerst dat u nooit naar school bent geweest, om dan te zeggen dat u niet ging omdat u school niet leuk vond, en dan verklaart u dat u wel degelijk 1 of 2 jaar naar school bent geweest (CGVS, p.18). Dat u hierover geen consistente verklaringen aflegt, doet vermoeden dat u tijdens het gehoor nog steeds bleef proberen om uw profiel te verhullen voor de Belgische instanties.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen laat het Commissariaat-generaal toe te besluiten dat uw verklaringen tegenstrijdig, weinig plausibel en ronduit ongeloofwaardig zijn, en geen verband houden met de Vluchtelingenconventie. U heeft bijgevolg geen gegronde vrees aannemelijk gemaakt. De Vluchtelingenstatus kan u dus niet worden toegekend."

De voorwaarden voor een toepassing van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet zijn bijgevolg niet vervuld.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, verwijst de Raad naar de bovenstaande vaststellingen in zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven. Hij toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Verder, wat de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betreft, kan verzoeker niet worden bijgetreden dat zijn verzoek ook ten aanzien van de provincie Ghazni moet worden onderzocht, nu blijkt dat verzoekers herkomst slechts kan worden aangenomen wat de provincie Balkh betreft. Verzoeker komt niet verder dan het correct verwoorden van de conclusie dat de provincie Balkh in zijn geheel relatief laag scoort wat het aantal veiligheidsincidenten betreft in verhouding tot het aantal burgers, zodat er geen sprake is van een reëel risico in de gehele provincie en er dus geen andere conclusie mogelijk is wanneer de situatie in het district Mazar-e-Sharif verder zou worden onderzocht. In de bestreden beslissing wordt rekening gehouden met de richtlijnen van UNHCR van 19 april 2016. De verwijzing naar informatie over Jalalabad is dan weer niet relevant.

En de drie persberichten over aanslagen op militairen in de periode april, juni, juli 2017, werpen geen ander licht op de beoordeling van de veiligheidssituatie voor burgers van de bestreden beslissing.

Verzoekers algemene betoog laat niet toe om de motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Deze motivering is immers correct en pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt door de Raad bevestigd:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid.

De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh scoort in zijn geheel relatief laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Balkh. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Tot slot merkt de Raad op dat verzoeker, zoals hierboven al werd vastgesteld, geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aannemelijk maakt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, a, b of c, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP